

А отъ вѣнъ, до вратата, стояла на канапето жената на стражаря и държала малкото си дѣте.

Слѣдъ малко кралъ Вахтангъ излѣзълъ отъ гората на полянката, възсѣдналъ на хубавъ черенъ конъ, заедно съ своитѣ ловци и кучета. Той се приближилъ до кѣщата.

— Гдѣ е рогачътъ?! — разсърдено извикалъ той на жената.

— О, великий кралю! — казала бѣдната жена, рогачътъ се скри у насъ, въ кѣщи.

— Изгони го вѣнка! — изкрѣщялъ кралътъ.

— Азъ не мога, господарю! Той е дошълъ у насъ за защита и спасение; той се е довѣрилъ на насъ. Какъ ще мога да го изпѣдя и прѣдамъ на тебе?

Кралътъ се разсърдилъ още по-вече и извикалъ:

— Нима ти не знаешъ кой съмъ азъ? Нима ти си забравила, че азъ мога да убия тебе, дѣтето ти и да запала и направя на прахъ и пепелъ твоята кѣща?....

Цѣла разтреперана отъ страхъ, бѣдната жена казала:

— Азъ зная твоята власть, Вахтангъ! Но, като кралъ, ти не можешъ да ме обвинишъ; азъ не съмъ виновна въ нищо. Ти не можешъ да ми натяквашъ за това, че съжелявамъ бѣдното животно; ти нѣма да ме убиешъ и нѣма да изгоришъ нашата кѣща, защото *кралътъ пази законитѣ и не ги нарушава*....

Кралъ Вахтангъ набръчкалъ вѣжди, замислено поклатилъ главата си и ласкаво проговорилъ:

— Имашъ право, добра жено! Нека Богъ те благослови!....